HIRÇIN TARÇIN

NESRİN HEYİK

TİLKİ Kitap

tilki
Kitap

HIRÇIN TARÇIN
Nesrin Heyik

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Yasemin Dağdelen
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: İrem Akyol

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8579-61-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

HIRÇIN TARÇIN

Nesrin Heyik

BEN KİMİM?

"Tarçın! Tarçın, gel oğlum!"

Bu adı küçüklüğümden beri biliyorum. Sahibim bana her zaman böyle sesleniyordu. Yaşadığım evdekiler, beni tanıyanlar, herkes bana Tarçın diyordu. Ben, adımın Tarçın olduğunu bana böyle seslendikleri için öğrenmiştim. Adım Tarçın.

Çok küçükken sahibimle nereye gitsek, yerimi de biliyordum. Yerim her zaman sahibimin kucağıydı. Evde otururken beni kucağına alırdı. Televizyon seyrediyorsa ben de onun kucağında televizyona bakardım. Anlamasam da bakardım işte. Sıcacık, sevgi dolu bir kucak…

Sahibim birileriyle sohbet ediyorsa, konuşurken bir yandan da tüylerimi okşar, başımı severdi. O, elini tüylerimin üzerinde her gezdirişinde ben kuyruğumu hareket ettirirdim.

Hiç kucağından indirmezdi. Evden çıkarken de kucağına alır, asla yere bırakmazdı. Arabayla bir yere gideceksek, önce beni yanındaki koltuğa yerleştirir, sonra kendi yerine geçerdi. Benim yerim, onun yanındaki koltuktu.

Parka giderken bazen beni yürütürdü ama parkın girişinde kucağına alırdı çünkü orada dolaşan diğer köpekler beni görünce havlamaya başlardı. Sahibimin kucağında olunca, başka köpekler yanıma yaklaşamazdı çünkü büyük köpekler havladıklarında çok korkardım.

Parkta oturduğumuzda da beni yere bırakmazdı. Onun kucağında oturmaya devam ederdim.

Gittiğimiz yerlerde ben nerede duracağım diye bir derdim olmazdı. Kucağına kurulurdum. Sahibim yürüyerek bir yere gidiyorsa beni kucağında taşırdı. Küçük olduğum için hafiftim. Taşıması çok kolay oluyordu.

Başımı okşarken, ellerini tüylerimin üstünde gezdirirken bana devamlı; "Tarçın tüylüm! Kadife tüylüm! Güzel oğlum, canım benim! Aşkım!" derdi. Bu sözleri devamlı söylediği için ezberlemiştim ama aklımda tutamadığım başka güzel sözler de söylerdi. Böyle güzel şeyler söylerken sesi de çok güzel çıkardı.

Sesi çok güzel çıktığı için kendi kendime; "Demek ki ben çok güzel bir köpeğim. Beni her zaman böyle seviyor." diye düşünürdüm. Güzel sözlerle sevilmekten mutlu olur, kuyruğumu sallar dururdum. Ara sıra hiç oralı olmadığım da olurdu. Gözlerimi kapatır, sevilmenin tadını çıkarırdım.

Çok seviliyor ve sevgiyle büyüyordum. Ben büyürken sahibim de bir yandan bana bazı şeyler öğretiyordu. Mesela;

Yapmamı istediği hareketlerde sesini değiştirirdi. Bu ses, kötü çıkan bir ses değildi. Birkaç kere tekrar ederdi. Bıkmadan söylerdi.

Yapmamı istemediği, yasak olan hareketleri yapıyorsam kızardı. İşte o zaman sesi biraz sertleşirdi. Eğer onu dinlemiyorsam, küçüklüğümden beri beni severken kullandığı o güzel sesini kullanmaz, beni şımartmadan seslenirdi.

Mesela bana bir şeyler öğretirken;

"Tarçın gel oğlum. Tarçın al onu, getir bana. Bekle Tarçın! Hadi Tarçın! Bırak onu!" derdi.

Bu sözleri çok duyarak benden istediği hareketi öğrenir ve başarırdım.

Eğer yasakladığı şeyleri yapmaya devam ederek sahibimi kızdırmışsam, o zaman sesi değişirdi. Birden sesini yükseltir, beni hiç sevmiyormuş gibi olurdu. Kızarak seslenirdi. Sanki başka biri gibi olurdu. Onu tanıyamazdım. Çıkardığı ses onun sesi değil zannederdim. Yabancı biri mi sesleniyor der, korkardım. Aslında her zaman kullandığı sözleri kullanırdı. Bu sözleri tanıyordum ama sesi kötü çıkardı. Örneğin;

"Tarçın! Tarçın yapma!" veya "Tarçın, Tarçın diyorum! Gel diyorum! Buraya gel!" gibi…

Haklıydı. Olsun, yine de beni çok sevdiğini biliyordum. Onu kızdırdığım zaman bir müddet yanına yaklaşmaz, sesimi hiç çıkarmazdım. Beni affetsin diye beklerdim. Böyle durumlarda sürünür gibi yere uzanır, gözlerimi kapatırdım. Başımı hiç kaldırmadan durur, bir müddet havlamazdım. Sadece ara sıra gözlerimi açar, bana kızgın mı diye yüzüne bakardım. Kötü bakıyorsa gözlerimi hemen kapatırdım çünkü bana kızgınlığının hâlâ geçmediğini anlardım.

Büyüdükçe bana neden kızdığını ve kızmakta haklı olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım. Onu anlamamı, dinlememi istiyordu. Bana bir şeyler öğretmeye çalışıyordu.

Daha sonraları kızdığı zaman sesinin değişmesine de alışmış, önemsememeye başlamıştım. Oralı olmuyor ama bunu belli etmeden yapıyordum.

Böyle boş veriyormuş gibi davranmamın sebebi, sahibimi

çok iyi tanıyor olmamdı. Ne yapacağını öğrenmiştim. Uzun süre benimle küs kalamayacağını biliyordum. Küs kalmaya dayanamazdı. Diyorum ya, beni çok seviyordu. Ben onun Tarçın'ıydım. Bana gösterdiği ilgi, beni şımarık bir köpeğe çevirmişti.

Şunu anlamıyordum; beni çok şımartıyordu ama onun dediklerini yapmadığım zaman çok yüksek sesle bağırıyordu. Neden bağırıyordu ki? Nasıl olsa onun benden ne istediğini biliyordum. Öğrenemediğim hiçbir şey olmamıştı ama o, öğrettiklerini bir kere söyleyince hemen yerine getirmemi istiyordu. Her zaman onun istediği gibi olamıyordum. Ne yapayım? Sonuçta o beni, ben de onu çok seviyordum.

Sabah akşam hep birlikteydik. Alışverişe de birlikte giderdik. Zaman geçtikçe onun arkadaşı olmuştum.

Araba kullanırken bana devamlı bir şeyler anlatır, konuşurken de başımı okşardı. O anlattıkça ben de hepsini anlıyormuşum gibi kuyruğumu sallardım. Ona cevap veriyormuş gibi sesler çıkarır, ara sıra da belli belirsiz havlardım.

Gerçekten ben onun arkadaşıydım. Bunu anlıyordum. En çok benimle konuşuyordu. Ben de ona çok bağlıydım. Onsuz bir gün bile geçirmemiştim. Hiçbir yere bensiz gitmiyordu. Ben de ondan ayrılmıyordum. Bana "Tarçın" adını o vermişti. O istediği için ben Tarçın'dım. O istediği için herkes bana, "Tarçın" diye seslenmekteydi.

"Tarçın" benim adım ama bu kelime ne demek bilmiyorum. Sadece sahibimin tüylerimi severken; "Tarçın renklim" dediğini biliyordum. O zaman da kendi kendime "Tüylerim yüzünden bana Tarçın diyor," diye düşünüyordum.

Sahibime hiçbir şey soramıyordum çünkü "Hav! Hav hav hav! Hav hav!" diye başlasam hiçbir şey anlamayacaktı. Ama ben onun bana ne demek istediğini hemen anlıyordum. Konuşmalarını çok iyi dinliyordum. Benden ne istese yapıyordum.

Küçükken bana öğretmek istediği davranışları daha çabuk öğrenirdim ama büyüdükçe, onu yormaya başlamıştım. Bunun nedenini biliyordum; artık onu iyi dinlemiyordum. Bazen etrafta gördüklerimle ilgilenmek daha çok hoşuma gidiyordu. O zaman çok kızıyor, sesini yükseltiyordu. Tekrarlamaktan bıktığı da oluyordu. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Aslında, çabuk öğrenen bir köpektim.

Büyüdükçe etraftaki her şeyi daha iyi fark ediyor, iyi gözlemliyordum. Sesleri çabucak duyuyor, sahibim duymasa da ben duyuveriyordum. Kendimi tanıdıkça şöyle düşünmeye de başlamıştım; "Ben sahibimden daha mı akıllıyım acaba? Yok, yok. Sahibim de akıllı. Tuvaletimi yapmak için dışarıya çıkmak istediğimi hareketlerimden hemen anlıyor. Akıllı olmasa bunu anlayabilir mi? Demek ki benim gibi o da akıllı." Yani o bana, ben de ona bir şeyler öğretiyordum.

Evdekilerin de beni sevdiklerini biliyordum ama benimle sahibim kadar ilgilenmiyorlardı. Sadece akşam eve geldikleri zaman biraz seviyorlardı beni, o kadar. Belki her zaman evde olamadıkları için benimle az ilgileniyorlardı.

Eğer sahibim beni dışarıya çıkaramazsa, evdekilerden biri çıkarırdı. Yürürken sahibim gibi benimle devamlı konuşmazlar, biraz dolaştırıp hemen eve götürürlerdi.

Büyüdükçe dışarıya çıkarken sahibim beni kucağına almamaya başlamıştı. Beni, boynuma geçirdiği tasmayla

yürütüyordu. Boynuma tasma geçirmekte haklıydı çünkü çok hareketliydim. Sakin sakin yürümüyor, koşmayı seviyorum.

Dışarıda sahiplerinin dolaştırdığı köpeklerin de boyunlarında tasma oluyordu ama bazılarının sahipleri köpeklerinin tasmalarını çıkarıyordu. Böylece serbest kalır, oradan oraya koşarlardı. Başka köpeklerle arkadaşlık edip, oynarlardı. Ben de bakar, onlarla oynamak isterdim. Onlara bakarak devamlı havlardım.

Bazen sahibinin serbest bıraktığı köpeklerden biri koşarak yanıma gelirdi. O zaman, ben de ona doğru koşmak isterdim ama sahibim tasmayı sertçe kendine doğru çekerdi. Olsun, tasmadan kurtulamasam da oynardım. Zıplar, sevinçten havlardım. Ben havlayıp hareketlendikçe, sahibim de benimle birlikte koşturmak zorunda kalırdı.

Büyüdüğüm için etrafı gözleyen bir köpek olmaya başlamıştım. Dışarıdaki köpekleri takip ediyordum. Sokaklarda sadece sahipli köpekler olmuyordu; sokak köpekleri de vardı. Onlar kendi başlarına dolaşıyor, istedikleri yerlere gidiyorlardı. Koşuyorlar, başka köpeklerle şakalaşıyorlardı. "Ne güzel koşuyorlar," derdim içimden. Sokağa çıktığımız zaman bu köpekleri hep takip ederdim.

Daha sonraları benim sahibim de tasmamı çıkarmaya başlamıştı. Böyle yapınca serbestçe dolaşıyordum. Diğer köpeklerle şakalaşıyor, oradan oraya koşuyordum. Sevinçten havlıyor, hatta bazen sokak köpeklerine bile yaklaşıyordum. Ancak bir gün, yaptığım bir yanlış yüzünden bu hakkımı kaybetmiştim. Çok hareketliyim demiştim ya; işte bu yasak, çok hareketli olmamın neticesiydi. Sahibimin beni, diğer köpek sahipleri gibi neden serbest bırakmadığını size anlatayım;

Karlı bir gündü. Sahibim beni gezdirmek için çıkarmış, her zaman gittiğimiz parka gitmiştik. Parkta bizden başka kimse yoktu. Yerler bembeyaz karla kaplıydı. Karların üzerinde tek bir iz bile görülmüyordu. Yere bembeyaz bir örtü serilmiş gibiydi. Kararlıydım; beyaz örtünün üzerine ayak izlerini ilk bırakan ben olmalıydım.

Koşmak istediğimi belli eden hareketler yapmıştım. Sahibim tasmadan kurtulmak istediğimi hemen anlamıştı. Boynumdan tasmayı çıkarmış ve beni serbest bırakmıştı. Tasmadan kurtulur kurtulmaz fırlamıştım. Öyle mutluydum ki, çılgınlar gibi havlayarak sağa sola koşmaya başlamıştım.

Koştukça karların üzerindeki ayak izlerim çoğalıyordu. Ayak izlerim çoğaldıkça daha çok hareketlenmiştim. Hem koşuyor hem de bir yandan ayak izlerime bakıyordum. Onlar çoğaldıkça ben daha da fazla koşuyor, zıplıyordum. Bulunduğum yerde, sayısız ayak izim olmuştu.

Ara sıra duruyor, ayak izimi bırakmadığım yer var mı diye bakıyordum. Nerede hiç bozulmamış, karla kaplı bir yer görsem oraya koşuyor, üstünde dolaşıyordum. Bu koşturmalarım sırasında bazen durup sahibime bakıyordum. Bana her an "Tarçın, buraya gel!" diye sesleneceğini biliyordum.

Sahibim henüz seslenmediği için, hiç ayak izi olmayan, karla kaplı yerlere çabuk çabuk koşuyor, oralara da ayak izlerimi bıraktıktan sonra, koşturmaya devam ediyordum. Bembeyaz karların üstünde bir sürü ayak izim olmuştu. İzler çoğaldıkça, oradan oraya mutlu mutlu koşuyordum. Keyfim yerindeydi ama gözüm de kulağım da sahibimdeydi. Sahibimin, "Tarçın, buraya gel!" diyeceğini bilsem de ondan uzaklaşmaya devam ediyordum. Ne yapayım? Bembeyaz, lekesiz karların üzerinde

oynamak çok hoşuma gidiyordu. Ayak izlerinin olmadığı her beyazlığa büyülenmiş gibi gidiyor, mutluluktan uçuyordum.

Kendimi karların üzerine bırakıp, döne döne tüylerimi ıslatmıştım. Karlar, tarçın rengi tüylerimin üzerine yapışmıştı. Sanki Tarçın değil de başka bir köpek olmuştum. Kendimi ilk defa bu kadar neşeli ve özgür hissetmiştim. Coşkuyla; "Hav! Hav! Hav! Hav! Hav! Hav! Hav! Hav! Hav!" diye şarkılar söylüyordum. Şarkılarımı söylerken beklediğim sesleniş gelmişti;

"Tarçın! Hemen yanıma gel! Çabuk!"

Duymamış gibi yapmıştım çünkü oynamak, koşmak istiyordum. İçimden; "Boş ver Tarçın. Kızarsa kızsın. Bu kızgınlık nasıl olsa hemen geçecek," demiştim. Biliyordum çünkü hep böyle oluyordu. Koşmaya, zıplamaya devam etmiştim. Neşeliydim, hiç ara vermeden koşuyor, sahibimin sesine aldırmıyordum.

Sonunda sahibimin sesinin daha yakından geldiğini fark etmiştim. O da bana doğru geliyordu. "Yaşasın, benimle oynayacak," diye düşünüp, o yaklaştıkça ben uzaklaşıyordum. Sahibim geliyor, ben kaçıyordum. Artık sahibim devamlı seslenmeye başlamıştı. Seslenirken sesi, her "Tarçın!" deyişinde daha da sert çıkıyordu.

Karların üzerinde zar zor yürüyerek bana yetişmeye çalışıyordu. "Tarçın, buraya gel! Sana dur diyorum. Beni bekle!" diye bağırıyordu.

Yanıma gelene kadar zıplayıp, biraz daha koşmuş, ayak izlerimi çoğaltmıştım. Sonunda sesi kulağımın yanındaydı. Durmak zorunda olduğumu anlamış, daha yavaş hareket etmeye

başlamıştım. Böylece beni tasmamdan yakalamıştı. Tasmamı tuttuğu an çok kızdığını anlamıştım. Hatalı olduğumu anlatmak için her seferinde yaptığım gibi, karnımın üstünde yere uzanmak istemiştim ama bunu fark edince tasmamdan tutup sarsarak beni yukarıya çekmişti. İlk defa tasmamı tutarken beni sarsmıştı. Sesini daha da yükselterek;

"Tarçın, sana kaç defa seslendim? Neden dinlemiyorsun?" gibi şeyler söylediğini tahmin ediyordum. Bunları söylerken kızgınlığını belli eden çevik bir hareketle elindeki kayışı tasmama takmıştı. Sonunda kontrolüm onun eline geçmişti. Ben de çaresiz, tembel bir köpek gibi yavaş adımlar atmaya başlamıştım fakat o, hızlanmam için beni çekiştiriyordu.

Hızlı hızlı yürüyordu. Beni de çekiştirdiği için hızlanmak zorunda kalıyordum. Yürürken bir yandan da söyleniyordu. Söylediklerinin hiçbirini anlamayıp, duymak istemesem de merak ediyordum. Bence, "Artık seni asla serbest bırakmayacağım. Bu son. Cezalısın. Beni çok yordun," gibi şeyler söylüyordu.

Söylediklerinde haklıydı ama ben de haklıydım. Her zaman kar yağmıyordu ki… Ne olurdu sanki kızmayıp, oynamam için beni biraz daha serbest bıraksaydı. Boşuna kızıp sinirli sinirli konuşuyordu. Biliyordum; önce kızacak, sonra da beni sevdiği için affedecekti. Hep böyle olmuyor muydu?

Bütün neşem kaçmış, koşma isteğim kalmamıştı. Hızlı hızlı yürüyor, her adımda beni çekiştirip duruyordu. Ona nasıl ayak uyduracağımı bilemiyordum. Ara sıra kısık sesle havlıyordum.

Birden çişim gelmişti. Eve girmeden muhakkak yapmalıydım. Bugün beni bir kere daha dışarı çıkarmayacağını biliyordum. Ben ağaçların olduğu yere doğru gitmek isterken, o beni kendine doğru çekiştiriyordu.

Bu böyle olmayacaktı. Bir çaresini bulmalıydım. Bunu duyurmak için yapacağım şey havlamak olacaktı. Havlamaya başlarsam bir sıkıntımın olduğunu anlayacaktı. Her zamanki sesimle havlamaya başladım;

"Hav! Hav! Hav! Hav!"

Havlamıştım ama oralı bile olmamıştı. Sadece tasmamı biraz daha hızlı çekiştirmiş, her havlayışımda da aynı şeyi yapmıştı. Ne yapayım, ben de devamlı havlamıştım. Hem havlıyor hem de ağaçlara doğru yöneliyordum. Bu sefer tasmayı ben çekiştirmeye başlamıştım. Gördüğüm bir ağaca doğru gitmek isterken o da tasmayı aksi yöne doğru çekiştiriyordu. İlgisini çekmek zorundaydım. En sonunda;

"Yürü Tarçın!" diye bağırınca ben de "Hav! Hav! Hav! Hav!" diye karşılık vermiştim. O zaman başını bana doğru çevirmiş, beni çok iyi tanıdığı için bir sıkıntımın olduğunu anlamıştı. Biraz yavaşlayınca rotayı ben çizmiştim. Hemen yakındaki bir ağacın dibine yaklaşıp bacağımı kaldırmış, sonunda çişimi yapmıştım. Çişimi yaparken tasmamı gevşek tuttuğunu fark etmiştim. Artık biraz sakinleşmişti.

Eve girerken her zamanki gibi patilerimi silmiş, konuşmadan beni doğruca balkona götürmüştü. Kayışı tasmadan çıkarmıştı. İçeriye gidip, kapıyı da kapatmıştı. Beni balkonda yalnız bırakması çok kızdığını gösteriyordu. "Ne yapayım, ben de burada sakin sakin otururum," diye düşünmüştüm. Karlar üzerindeki neşem sona ermişti. İyi ki de çok eğlenmiştim.

Uyumamış, gözlerimi kapatıp beklemiştim. Gelen giden olmamıştı. Hiç kimse balkon kapısından bile bakmamıştı. Birinin gelmesini beklemekten sıkılmıştım. Hava kararmıştı.

Yattığım yerden kalkıp sokağa bakmak için balkonun parmaklıklarına gitmiş, sokakta yürüyenlere bakıyordum. Bir yandan da aklım içerideydi. Birkaç kişinin karşılıklı konuşması duyuluyordu. Bu da herkesin eve gelmiş olduğunun işaretiydi. Yine de hiçbiri balkon kapısını açıp, benimle ilgilenmiyordu. Hâlbuki şimdiye kadar sahibim ya da evdekilerden biri yemeğimi vermiş olurdu. Demek ki onu çok kızdırmıştım.

Yemeğimi her zamankinden daha geç getirmişlerdi. Canım yemek istemiyordu, hiç acıkmamıştım. Getirdiklerine göz ucuyla bakmış, yanına bile yaklaşmamıştım çünkü ben yemeğimi içeride, masanın yanında yemeğe alışkındım. Onlar yemek yerken ben de sahibimin sandalyesinin dibinde yemeğimi yerdim.

Oynadığım, karlar üzerinde koşup zıpladığım için neden cezalandırılıyordum ki? Ben sadece bozulmamış karların üzerinde koşarak, ayak izlerimi bırakacaktım. O kadar.

Balkonun köşesinde kıvrılıp uyumuştum. Gece bir ara sahibimin balkon kapısını açıp, bana baktığını fark etmiştim. Yanıma yaklaşmış, tüylerimi sevmişti. Geldiğini duymamam imkânsızdı ama hiç tepki vermemiş, ilgilenmemiştim. Kuyruk muyruk sallamamış, uyuyor gibi yapmıştım.

Ben çok rahata alıştırılmış bir köpektim. Onların yaşantısında önemli bir yerim vardı.

Neredeyse sofraya bile onlarla birlikte oturuyordum. Yemek saatim onlarla aynıydı. Evdekilerin yediği her şeyi yiyordum. Beni böyle alıştırmışlardı. Pasta, börek, çörek, omlet… Her şeyi yiyordum: Muz, dondurma, meyve, sebze… Her şey. Sahibim ne yerse bana da veriyordu. Bunları yemeğe çok küçükken alışmıştım.

Onlar her akşam yemeğinde tatlı bir şeyler yerdi. Yediklerinden bana da veriyorlardı,

ben de yiyordum. Masanın alt kısmı benim yemek odam gibiydi. Tabağım orada dururdu. Sahibim karnını doyururken bir yandan da yediklerinden benim tabağıma bırakırdı.

Bu akşamsa getirmemişti. Sadece gece yarısı gelip beni sevmişti. Bana böyle yaptığı için sahibime küsmüştüm. Gelip beni okşadığında tepki vermemiştim, sevmese de olurdu. Sonunda da uyumuştum.

Uyandığımda hava tam aydınlanmamıştı. Karnım çok acıkmıştı. Aç kalmaya alışkın değildim. Buna rağmen akşamki yemeğimi asla yemeyecektim. Çok kararlıydım. Kulaklarımı dikmiş, içeriden gelecek sesleri dinlemeye başlamıştım. Biraz sonra içeriden sesler gelmeye başlamıştı.

"Kalkmışlar. Sahibim buraya ne zaman gelecek? Acaba gelecek mi?" diye düşünürken o, balkon kapısının yanında görünüvermişti. Kızgın değildi, bakışlarından anlamıştım. Hatta üzgün bakıyordu. Gözlerimi hemen kapatmış, ona hiç bakmamıştım.

"Şimdi yanıma gelecek, biliyorum," demiştim içimden. Yanılmamıştım. Daha balkona adımını atarken sevecen sesiyle;

"Tarçın'ım, güzel Tarçın, canım benim!" diyerek yanıma gelmişti.

Bulunduğum yerden kıpırdamadığım için ayaklarımın dibine kadar gelip çömelmişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi ellerini tüylerimde gezdirmeye başlamıştı. Severken çıkardığı her zamanki yumuşak ses tonuyla; "Güzel Tarçın'ım, hadi kalk. Kalk yaramaz Tarçın'ım!" demişti.

Ona çok kırılmıştım. Bir de beni soğukta bırakmıştı. İlk defa yanıma bu kadar uzun süre yaklaşmamıştı. Bana böyle davranacak kadar çok kızdığı hâlde yine de bana küsemeyeceğini biliyordum ama beni kırıyordu.

Çok üşüdüğümü anlamıştı. Beni kucağına alarak içeriye götürmüştü. Bir müddet kucağında tutmuş, sonra yere bırakıp mutfağa gitmişti. En sevdiğim yiyeceklerle geri döndüğünde;

"İşte, şimdi şımarma zamanı," demiştim içimden.

Yemek kabımın içine mama doldurmuştu. Başka bir kaba da akşam yedikleri ama bana vermediği kıymalı börekten koymuştu. Yemek için kabıma yönelirken elindeki börekleri görmüştüm.

"Hadi Tarçın nazlanma. Hepsi çok sevdiğin yiyeceklerden. Tabağındakileri bitir, sonra da muzlarını yersin," demiştim.

Akşamdan beri aç olduğum için tabaktakileri iki dakikada bitirmiştim. Bunu görünce başımı okşayarak tekrar mutfağa gitmiş, biraz daha börek getirmişti.

"Hadi bakalım Tarçın! Bugün senin günün," diyerek getirdiği böreği de yemiştim.

Sıra muzdaydı. Ödül olsun diye ara sıra muz verirdi ama bu seferkinin beni balkonda bıraktığı için olduğunu biliyordum.

Hep düşünüyordum; karlarda koştuğum için mi, yoksa ondan uzaklaştığım için mi bu kadar çok kızmıştı, anlayamıyordum. Bunu ilk defa yaşıyordum. Kızgınlığı ilk defa bu kadar uzun sürmüştü. Beni bütün gece balkonda bırakmasına çok şaşırmıştım. Sonunda affetmişti. Sonra da her

zaman yaptığı gibi şımartmaya devam etmişti. Çok üzüldüğünü, sevdiğim bütün yiyecekleri önüme koymasından anlamıştım. Bitirdiğimde tekrar getirmişti.

Tuvalet ihtiyacım için her zaman kahvaltıdan önce dışarıya çıkardık. Beni cezalandırıp bütün gece balkonda bırakınca tuvalet için dışarıya çıkarmayı unutmuştu. Bana verdiği yiyecekleri yedikten sonra hareketlendiğimi görüp, yerinden kalkmış ve bana; "Hadi Tarçın, çıkıyoruz," demiş, tasmayı alıp boynuma geçirmişti. Anlamıştım, artık beni tasmasız dolaştırmayacaktı. Bu, unutamadığım bir olaydı.

Sahibimi kızdırmadığım çok şey var. Mesela; evde asla bir yere çişimi yapmamışımdır. Sağa sola çarpıp bir şeyleri kırmamışımdır. Yerleri çizmemiş, etrafa zarar vermemiştim.

Zararlı olmayan davranışlarım da var tabii. Mesela; balkona çıkar, sokaktan geçenlere arka arkaya havlarım. Mama yerken onları etrafa dağıtırım. Kendi kendime oyun oynamak istediğimde yastıklardan birini başka bir odaya götürdüğüm de olur veya sabah evden çıkan birinin kapının orada çıkardığı terliklerin tekini saklarım. Bunları yaptığımda sahibim çok fazla kızmaz. Biraz sesini yükseltse de az zaman geçtikten sonra başımı okşar. "Kızması geçti," derim içimden.

Sokağa çıktığımızda çişimi yapacağım yerleri biliyorum. Buralarda durmak isteyince sahibim hemen anlar. Kar maceramdan önce sahibim tasmamı hiç çekiştirmez, hatta tasmayı da kullanmazdı. Artık tasmayla dolaştırıyor, ne tarafa yönelsem tasmamı hafifçe çekiştiriyordu.

Hava soğuk olduğu zaman fazla dolaşmazdık. Parka da gitmez, çabucak eve dönerdik. İçeriye girmeden önce her zaman

yaptığı gibi ayaklarımı silerdi. Beni kucağına aldığı için ayaklarımın kirli olmasını istemezdi.

Büyüdükçe eğlencelerim artıyordu. Bu eğlenceler yaramazlık gibi görünse de benim eğlencelerimdi. Bana kızsalar da önce cezalandırıyor sonra da şımartıyorlardı. Hep böyle olduğu için ben de eğlenceli yaramazlıklarıma devam ediyordum.

Bir de yeni huylar edinmeye başlamıştım. Onun bana kızdığı gibi ben de ona kızacaktım. Böyle davranmayı beni balkonda yatırdığı gece kafama koymuştum. Beni eğlendiren yaramazlıklarıma devam edecektim. Mesela terlik saklamayı devamlı yapacaktım. Terliği onların hemen bulamayacağı yerlere saklayacaktım. Bunu sahibim mutfaktayken planlayacaktım. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi bir yere kıvrılıp uyuyacaktım.

Genelde sokaktan geldikten sonra sahibim beni bırakır, hemen mutfağa giderdi. Bana yemek hazırladığını anlardım. Eğer sevdiğim bir yiyeceği de pişirmişse, gün benim günüm olurdu. Hazırladığı yiyeceği getirirken;

"Tarçın neredesin? Gel oğlum, bak sana ne vereceğim?" derdi.

Sahibimin böyle güzel sesini duyduğum zaman eğer bir yerde kıvrılmışsam gözlerimi açardım. İlk baktığım yer, elinde taşıdığı tabak olurdu. Tabakta kıymalı makarna varsa kendi kendime;

"Hadi yine iyisin Tarçın. Sevdiğin yiyecek geliyor. Bugün şımarma günün," diyordum.

Makarnayı çok sevdiğim için yerken etrafa saçıyorum.

O yüzden makarnayı balkonda yiyordum. Tabii bitirince bir tabak daha getiriyordu. Yediğim her şeydeki gibi kıymalı makarnaya da sahibim beni alıştırmıştı. Hiç üşenmeden bana kıymalı makarna yapıp getirirdi.

Her köpeğin sahibi gibi benimki de beni akşamüzeri dışarıya çıkarıyordu. Hemen parka gidiyorduk.

Karlar üzerinde fazla oynayıp da sahibimi kızdırdığım günden beri artık tasmasız dolaşamıyordum. Biliyordum, artık tasmadan kurtulamayacaktım. "Olsun," diyordum içimden. "Sen de dolaşır, koşan arkadaşlarına bakarsın." Düşündüğüm gibi de oluyordu.

Parkta bütün dikkatim tasması çıkarılmış köpeklerde oluyordu. İstedikleri yerlere kadar gidiyorlardı ama benim yaptığım hatayı hiç yapmıyorlar, sahipleri seslenir seslenmez hemen geri dönüyorlardı. Ben öyle yapmamıştım. O seslenmişti, bense oralı olmamıştım. Demek ki çok şımarık bir köpeğim ama suçlu ben değilim.

Parka gittiğimizde duramıyordum. Ne yapayım, koşuşturan köpeklere devamlı havlıyordum. Onlara "merhaba" demek istiyordum. Sahibim de benim onlarla oynamayı çok istediğimi bildiği için, başımı okşayıp duruyor fakat izin vermiyordu.

Eve gittiğimizde muhakkak kendimi eğlendirecek yaramazlıklar yapıyordum. Belki parka gittiğimizde başka köpeklerle oynamama izin verilmediği için evde eğlenmek istiyordum. Örneğin, biz eve döndükten bir müddet sonra sabah evden ayrılanlar gelmeye başlıyordu. Kimin terliği olduğunu bilmeden tek bir terlik alıp saklıyor, sonra da yattığım yerden ne yapacaklarını izliyordum.

Ayakkabısını çıkaran hemen terliğini giyiyordu. Terliğinin tekini bulamayan hemen aramaya başlıyordu. Genelde sahibimin kızının terliğini saklamış oluyordum. Terliği göremeyince sağa sola bakıp, aramaya başlıyordu. Bulamayınca yüksek sesle evdekilere sesleniyordu.

"Terliğimin tekini gören var mı?" diye seslendiğini anlıyordum. Arkasından sahibim hemen;

"Tarçın onu bir yerlere saklamıştır. Biliyorsunuz, ara sıra bunu yapıyor," gibi bir şeyler söyleyerek terliğin diğer tekiyle yanıma geliyordu. Başımı okşayarak;

"Tarçın, terlik nerede?" diyor, bir yandan da elindeki terliğin tekini bana göstererek anlatmaya çalışıyordu. Bense yine oralı olmuyor, anlamamazlıktan geliyordum çünkü bana kızamayacağını biliyordum.

Onlar terliğin tekini ararken ben hiç ses çıkarmıyordum. Evin her tarafını arıyorlardı. Terliğini sakladığım kişinin bana kötü kötü baktığı oluyordu. Haklıydı. Terliğini arıyordu. Benden şüpheleniyordu ama çaresizdi. Bense ilgisiz, köşede yatıyordum. Ararlarken dolabın arkasına bakmak kimsenin aklına gelmiyor, bir türlü bulamıyorlardı.

Evdekiler yemeğini yerken ben de sahibimin sandalyesinin yanında yemeğimi yiyordum fakat aklım hep terlikte oluyordu.

Yemek bittikten sonra herkes bir şeylerle meşgul oluyordu. Ben de etrafta dolaşır gibi yapıyordum. Planım, terliği koyduğum yerden alıp masanın altında beklemekti çünkü terliği dişlerimin arasına alıp, kemirir gibi yapmak istiyordum. Terliği sakladığım yerden alıp, tekrar masanın altına giriyor, hiç

Tarçın, sahibinin sevgisiyle büyüyen neşeli bir köpekti. Birlikte oyun oynar, gezilere çıkar, en sevdiği yemekleri paylaşırdı. Tarçın, sevgilerinin hep böyle süreceğine inanıyordu. Ancak zamanla bazı şeylerin değiştiğini hissetmeye başladı. Yine de kalbindeki sevgi hiç kaybolmadı.

Tarçın'ın sıcacık hikâyesi; dostluğu, sevgiyi ve yeniden umut etmeyi anlatıyor.

ISBN: 978-625-8579-61-1

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.